

HOOFDSTUK 1

BAM! Headshot! Mijn vingers vlogen over de controller terwijl mijn personage soepel wegdook achter een muurtje. Het beeldscherm trilde kort toen een granaat dichtbij ontplofte. In mijn oor hoorde ik Aurora gillen van het lachen.

‘Je hebt ze, Jules! Dat waren die losers van school, toch?’ Haar stem klonk schel door mijn headset, maar het maakte me niet uit. Dit was ons moment.

Ik keek snel naar het balkje dat verscheen als je iemand had neergeknald en zag de naam BlitzKing99. Dat was Rens uit mijn klas. De tweede naam, XanderPower, herkende ik ook meteen. Zijn beste vriend, Xander, net zo irritant. Perfect. Twee vliegen in één klap.

‘Yep, dat zijn ze,’ zei ik. In de tussentijd herlaadde ik mijn wapen. Mijn avatar sprong behendig over een obstakel en ik focuste me op de laatste vijand. ‘Ze zijn echt pissed.’

‘Ik zweer het!’ riep Aurora lachend. ‘Ze zitten nu waarschijnlijk te janken op hun kamer.’

Ik grijnsde en trok mijn schouders naar achteren. Het voelde altijd goed om ze te verslaan, vooral omdat ze voor alles hun mond opentrokken. Nu hadden ze tenminste een reden om stil te zijn.

Aurora en ik waren als kind al onafscheidelijk. We kenden elkaar vanaf groep 4. Zelfs nu in het derde jaar van de middelbare school zaten we af en toe bij elkaar in de klas. Ik was een jaar jonger omdat ze groep 4 moest overdoen, maar dat maakte voor ons niets uit. Ik was degene die altijd voor haar opkwam en zij was degene die mij hielp met mijn huiswerk. Of juist andersom als ze weer eens te veel tijd verspild had aan het schrijven in haar notitieboekjes vol fantasiewerelden.

Alhoewel het helpen met huiswerk de laatste tijd wel anders was geworden. Sinds papa ...

‘Oké, ik ga voor de laatste,’ zei ze vastberaden terwijl ze haar avatar richting de vijand stuurde. ‘Shit, ik heb te weinig kogels. Ze staan links van je,’ zei ze uitgeput. ‘Links! Links, Julia!’ schreeuwde ze in mijn oor.

Ik schoot mijn clip op ze leeg. De overwinning verscheen in beeld. Ik liet mijn controller zakken en strekte mijn armen in de lucht.

‘Bam! *Victory Royale!*’

Aurora gilte van enthousiasme. ‘O, dit was geweldig! Ze gaan ons nooit meer vergeten!’

‘Dat is precies de bedoeling,’ zei ik met een nog bredere grijns.

Ik hoorde de deur beneden plotseling dichtslaan en het geluid van mijn moeder en Roza die tegen elkaar begonnen te schreeuwen.

Aurora merkte mijn stilte op.

‘Wat is er?’ vroeg ze nu serieuzer.

‘Niks bijzonders,’ mompelde ik. ‘Ze zijn gewoon weer bezig. Mam en Roza kunnen echt geen dag normaal tegen elkaar doen. Het is altijd hetzelfde gedoe.’

Sinds Roza in de puberteit zat, was haar gedrag drastisch veranderd, en daarmee ook dat van mijn moeder. Hun discussies leken inmiddels een vast onderdeel van mijn dagelijks leven te zijn. Ik kon mezelf nog net een schouderklopje geven omdat ik tenminste normaal bleef doen. Ik droeg geen make-up, had geen interesse in vriendjes, maakte mijn huiswerk op tijd en hield me aan de regels ... meestal toch.

‘Wat is het deze keer?’ vroeg Aurora nieuwsgierig. ‘Huiswerk? Make-up? Of is iemand weer vergeten de vuilniszakken in de container te gooien?’

Ik haalde mijn schouders op, ook al wist ik dat ze dat niet kon zien.

‘Waar hebben ze het over?’

Aurora was mijn beste vriendin en ik vertelde haar vrijwel alles, maar soms was ze zo nieuwsgierig dat ze geen dag kon wachten om alles te weten te komen. Als enig kind had ze natuurlijk geen last van zussendrama. Geen geschreeuw, geen ruzies over

kleding die zonder toestemming werd geleend, geen eindeloze confrontaties over de kleinste dingen. Misschien was dat ook de reden waarom ik vaak bij haar thuis was. Daar was het rustig. Geen gekibbel. Geen Roza.

‘Waarschijnlijk over alles en niets. Soms ben ik er echt klaar mee, weet je?’ Ik liet me achterover op mijn bed vallen. ‘Ik wil hier gewoon weg. Mijn eigen leven leiden, ver weg van hun gezeik.’

Aurora bleef even stil. ‘Je moet nog even volhouden,’ zei ze uiteindelijk. ‘Nog twee jaar en dan kun je op kamers.’

‘Ik zal moeten wachten tot ik achttien ben,’ mompelde ik. ‘Mam wil me niet eerder laten gaan.’

Aurora aarzelde even voordat ze vroeg: ‘Weet je al welke richting je gaat kiezen volgend jaar?’ Haar stem klonk voorzichtig. Ik wist dat ze hoopte dat ik een keuze zou maken waardoor we bij elkaar in de klas zouden blijven. ‘Mama wil dat ik Economie en Maatschappij kies. Ze ziet niet echt een toekomst in het schrijven van verhalen en hoopt dat ik later bij papa in het bedrijf ga werken.’ Aurora zuchtte zachtjes.

‘Mam wil dat ik Natuur en Gezondheid kies, zodat ik net als zij in de zorg kan werken,’ zei ik, ‘maar ik weet het nog niet. Misschien Cultuur en Maatschappij?’

‘Heb je al een idee wat je na de middelbare school wilt doen?’

Ik keek rond in mijn kamer. Mijn muren waren behangen met zelfgemaakte gameposters en tekeningen van mijn favo-

riete personages. Overal lagen schetsboeken en notities vol ideeën voor verhalen en ontwerpen.

‘Misschien iets met games,’ zei ik nadenkend. ‘Ik dacht aan Gamedesign of zo. Iets creatiefs.’

Aurora klonk meteen enthousiast. ‘Dat past echt perfect bij jou, Jules! Beloof je dat we ooit samen een spel maken? Ik denk de verhaallijnen en jij maakt de animaties.’

Ik glimlachte, ondanks alles.

‘Deal,’ zei ik.

Aurora stelde voor om morgenochtend samen naar school te fietsen. Het was ons ochtendritueel: samen fietsen, klagen over docenten, speculeren over nieuwe games. Het waren die kleine dingen die onze vriendschap zo sterk maakten. Zelfs op de momenten dat ik dacht alleen op de wereld te zijn, was Aurora er altijd voor me.

Ik zei haar gedag, zette mijn PlayStation uit en haalde mijn headset van mijn hoofd. Terwijl ik de trap af liep, hoorde ik beneden de ruzie steeds luider worden. Roza gilte iets over dat ze haar eigen keuzes wilde maken, en mijn moeder schreeuwde terug dat het hier geen hotel was.

Zonder iets te zeggen liep ik de keuken in om een appel uit de koelkast te pakken. Ik duwde de deur dicht en mompelde: ‘Ooit geprobeerd om normaal tegen elkaar te praten?’

Mijn moeder draaide zich meteen naar me toe. Haar gezicht stond strak van frustratie.

‘Julia, bemoei je er niet mee. Dit gaat niet over jou.’

‘Goh, echt?’ zei ik nog voordat ik terug naar boven liep. Dit was mijn wereld: schreeuwen, discussies, irritaties, en eerlijk gezegd was ik er zó klaar mee.

De kantine was een chaos van geluid. Overal klonk geroezemoes: gesprekken die door elkaar liepen, geschater om grappen, het schelle gepiep van bestek, het constante geping van telefoons, het scherpe geklik van colablikjes die werden opengetrokken en het geschuifel van honderden schoenen over de tegelvloer. Het leek allemaal harder binnen te komen dan normaal. Alsof elk geluid een directe aanval op mijn zenuwen was. Ik probeerde mezelf kalm te houden en het te negeren, maar tevergeefs.

Moe duwde ik de zware kantinedeur open en liep de gang in. Daar was het rustiger, maar de drukte van de ochtend en de chaos van de kantine hingen nog steeds als een zware deken om me heen. Mijn schouders voelden gespannen toen ik me een weg baande tussen andere leerlingen, die ofwel tergend langzaam liepen, ofwel in groepjes midden in de gang stonden te kletsen alsof niemand anders erlangs hoefde.

Bij mijn kluisje aangekomen, gooide ik de deur open en propte mijn jas erin zonder er echt naar te kijken. Mijn hand gleed automatisch naar mijn wiskundeboek, dat zwaar en koud aanvoelde onder mijn vingers. Mijn rugzak was al loodzwaar en het extra boek maakte het niet beter.

Met een lichte kreun hing ik de tas over mijn schouder. Het gewicht trok aan mijn rug en drukte me omlaag. Mijn knieën protesteerden bij iedere stap. Ik wilde me omdraaien en weglopen. Weg van school, weg van de dag die bijna op zijn einde was. Maar in plaats daarvan slenterde ik richting het wiskundelokaal, mijn voeten zwaar, mijn gedachten al net zo moe als de rest van mijn lichaam.

De eerste minuten van de wiskundeles kropen voorbij. De cijfers in mijn boek dansten voor mijn ogen en hoe langer ik naar de opgaven staarde, hoe minder ik ervan begreep. Waarom zou ik me er überhaupt druk om maken? Alles voelde zinloos.

‘Oké, wie heeft er al een oplossing voor opgave drie?’ vroeg meneer Joosten, terwijl hij door de klas liep. Zijn stem was rustig, met een vriendelijke ondertoon. Geen enkele haast, geen frustratie.

Ik boog mijn hoofd nog iets verder over mijn schrift in de hoop dat hij me niet zou zien, maar natuurlijk bleef hij naast mijn tafel staan.

‘Julia, mag ik even meekijken?’

Ik zuchtte zachtjes, net luid genoeg om mijn irritatie te laten blijken, maar hij reageerde niet. Hij trok een stoel naar zich toe en ging naast me zitten.

‘Waar loop je vast?’

Ik staarde naar mijn schrift, waar mijn half ingevulde sommen een soort puinhoop vormden.

‘Eh ... overal eigenlijk,’ mompelde ik.

Hij boog zich iets naar voren en keek met me mee. ‘Hmm,’ zei hij peinzend, alsof hij echt de tijd nam om het te begrijpen. ‘Oké, laten we eens beginnen met stap één. Wat denk je dat de bedoeling is van deze som?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Dat ze me moet irriteren?’ Het klonk botter dan ik bedoelde, maar hij lachte alleen maar zachtjes.

‘Dat denk ik niet. Hier, kijk eens.’ Hij pakte een potlood en tekende een eenvoudige grafiek in mijn schrift. ‘Als je het zo opschrijft, wat zie je dan?’

Ik staarde naar zijn tekening. Het duurde even, maar ik begon te begrijpen waar hij naartoe wilde. ‘Dus ... het draait om het berekenen van het snijpunt?’

‘Precies,’ zei hij met een knik. ‘En je weet hoe je dat doet, toch? Welke stappen horen daarbij?’

Ik aarzelde. ‘Eerst ... de formule herschrijven?’

‘Precies,’ zei hij weer en ik zag hoe zijn mondhoeken omhoogkrulden. ‘Zie je? Je weet het best.’

Ik voelde mijn wangen warm worden. Er was iets aan de manier waarop meneer Joosten les gaf waardoor ik me niet dom voelde. Hij nam de tijd, hij stelde vragen en hij gaf je het gevoel dat fouten maken oké was. Als hij iets uitlegde, leek alles even simpel.

‘Je hebt het goed gezien,’ zei hij, terwijl hij zijn potlood neer-

legde. ‘Nu probeer jij het. Als je vastloopt, roep je me gewoon.’

Ik begon met het herschrijven van de formule en merkte dat het ineens minder moeilijk leek.

Hij keek even mee en knikte goedkeurend. ‘Dat gaat de goede kant op.’

Ik aarzelde, maar de klas was erg luidruchtig en ze zouden mijn vraag niet eens horen. ‘Denk je echt dat ik het goed doe? Soms voelt het gewoon alsof ik ... niks kan.’

Hij bleef even stil en keek me toen aan. ‘Julia, je doet het goed. Echt waar. Dat zeg ik niet zomaar. Je bent slim, maar soms moet je meer vertrouwen in jezelf hebben.’

Ik keek even weg. ‘Soms is school gewoon ... veel. En thuis ...’ Mijn stem brak halverwege af.

Hij knikte bedachtzaam. Ik kreeg het gevoel dat hij precies wist waar ik op vastliep, ook al had ik het niet hardop gezegd.

‘Het is oké, Julia. Als je wilt praten, weet je me te vinden.’

Zijn woorden bleven hangen, maar ik wist niet zeker of ik er iets mee kon. Het was een leuk aanbod, maar praten leek soms zwaarder dan gewoon doen alsof alles goed ging. Daarom koos ik er vaak voor om het te negeren, om mezelf en mijn gevoelens maar te negeren. Dus ik knikte alleen en probeerde weer naar mijn schrift te kijken.

Meneer Joosten stond op. Voordat hij verderliep, zei hij zacht: ‘Je hebt meer in je mars dan je denkt. Vergeet dat niet.’

Ik keek hem na. Even later boog hij zich over het werk van

de volgende leerling. In tegenstelling tot sommige andere leraren, die meteen begonnen te zuchten als iemand de leerstof niet begreep, bleef hij altijd geduldig. Hij zag je echt. En soms was dat precies wat je nodig had, zelfs als je het niet wilde toegeven.

Met een kleine glimlach op mijn gezicht stapte ik aan het einde van de les het lokaal uit. Wiskunde was nog steeds moeilijk, maar het voelde niet meer als een muur waar ik telkens tegenaan liep. Misschien had meneer Joosten gelijk. Misschien kon ik dit wél.